

FARNÍ ZPRAVODAJ 2013

PRO FARNOSTI ROUSÍNŮV, KRÁLOVOPOLSKÉ VÁŽANY A KOMOŘANY

Milí farníci,

rád bych Vás, kteří otevíráte tento zpravodaj, chtěl pozdravit a popřát Vám radost a pokoj!

Při ohlížení za děním v našich farnostech v uplynulém roce se s Vámi chci podělit také o radost, která události na našem písečku trochu přesahuje. Na to, že během tohoto roku jsme dostali také nového papeže.

Místo zamyšlení nad jeho osobou Vám chci nabídnout jeho vizí církve tak, jak zazněla při katechezi na generální audienci na náměstí Sv. Petra 26. 6. 2013:

Co bylo ve Starém zákoně předobrazem, uskutečnilo se mocí Ducha svatého v církvi. Církev je „Boží dům“, místo Jeho přítomnosti, kde můžeme nalézt Pána a setkat se s Ním. Církev je Chrámem, kde přebývá Duch svatý, jenž ji oživuje, vede a nese. Na otázku, kde se můžeme setkat s Bohem, kde můžeme skrze Krista vejít do společenství s Ním, kde můžeme najít světlo Ducha svatého, které osvěcuje náš život, zní odpověď: v Božím lidu, mezi námi, kteří jsme církví. Tady se setkáváme s Ježíšem, Duchem svatým i Otcem.

Starozákonní Chrám byl zbudován lidskýma rukama. Byl výrazem snahy „dát Bohu dům“, aby existovalo viditelné znamení Jeho přítomnosti uprostřed lidu. Vtělením Božího Syna se uskutečňuje Nátanovo proctví králi Davidovi (srov. 2 Sam 7,1-29): není to král, nejsme to my, kdo „dává Bohu dům“, nýbrž Bůh „si staví Svůj dům“, aby přišel přebývat mezi nás, jak píše svatý Jan v evangeliu (srov. Jan 1,14). Kristus je živý Chrám Otcův a sám Kristus buduje Svůj „duchovní dům“, církev stavěnou nikoli z kamenů hmotných, nýbrž z „živých kamenů“, kterými jsme my. Apoštol Pavel říká křesťanům z Efesu: „Jste jako budova: jejími základy jsou apoštolové a kazatelé mluvící pod vlivem vnuknutí a Kristus Ježíš je nárožní kvádr. V něm je celá stavba spojena a vyrůstá ve svatý chrám v Pánu. V něm jste i vy budování působením Ducha v Boží přibyték.“ (Ef 2,20-22) To je krásná! Jsme živými kameny Boží stavby, jsme hluboce spojeni s Kristem, který je nárožním kvádem, a tedy oporou také pro nás. Co to znamená? Znamená to, že my jsme chrámem, my jsme živou církví, živým chrámem, a jsme-li spolu, je tu také Duch svatý, který nám jakožto církvi pomáhá růst. Nejsme izolováni, jsme lidem Božím. Toto je církev!

A Duch svatý svými dary určuje rozmanitost.

To je důležité. Co působí Duch svatý mezi námi? Určuje rozmanitost, která je v církvi bohatstvím, a sjednocuje všechno a všechny, takže buduje duchovní chrám, do kterého nepřinášíme hmotné oběti, ale sami sebe, svůj život (srov. 1 Petr 2,4-5). Církev není spleť věcí a zájmů, nýbrž Chrám Ducha svatého, Chrám, ve kterém působí Bůh, Chrám Ducha svatého, Chrám, ve kterém je každý z nás díky křtu živým kamenem. Znamená to, že nikdo není v církvi neužitečný a že když někdo někdy řekne druhému: „Jdi pryč, jsi neužitečný!“, tak to není pravda, protože v církvi nikdo není neužitečný, všichni jsme nezbytní pro budování tohoto Chrámu. Nikdo není druhotný. A nikdo není v církvi tím nejdůležitějším, všichni jsme si před Bohem rovni. Někdo z Vás by mohl říci: „Poslyšte, pane papeži, ale Vy nejste stejný jako my.“ Ale ano, jsem jako každý z Vás, všichni jsme stejní, jsme bratři! Nikdo není anonymní. Všichni tvoříme a budujeme církev. Vybízí nás to také k zamyšlení nad skutečností, že schází-li cihla našeho křesťanského života, chybí něco na kráse církve. Někteří říkají: „Já s církví nemám nic společného.“ Tím však schází jedna živá cihla v tomto Chrámu. Nikdo nemůže odejít, všichni musíme vnést do církve svůj život, svoje srdce, svoji lásku, své smýšlení, svou práci – všichni společně.

Chtěl bych ještě, abychom si položili otázku: Jak prožíváme, že jsme církvi? Jsme živými kameny, anebo kameny umdlévajícími, znuděnými a lhostejnými? Víte, jak je ošklivé dívat se na unaveného, znuděného a lhostejného křesťana? S takovým křesťanem není něco v pořádku. Křesťan musí být živý a mít radost, že je křesťanem. Musí žít touto krásou, tím, že je součástí Božího lidu, kterým je církev. Otevřeme se působení Ducha svatého, abychom byli ve svých komunitách aktivní, anebo se uzavřeme v sobě a řekneme si: Já už toho mám tolik, není to můj úkol.

Kéž nám všem Pán daruje svoji milost a svoji sílu, abychom byli hluboce sjednoceni s Kristem, který je nárožním kamenem, pilířem, nosným kamenem našeho života a celého života církve. Modleme se, abychom oživeni Jeho Duchem byli vždycky živými kameny Jeho církve.

A k tomuto přání se přidávám i já. Do nového roku Vám k životu v Boží blízkosti žehná

P. Michael Macek

Vyhnanci

„Koho pokládáš za hodna, aby se stal Tvým nástupcem?“ Otázka, která byla dle legendy položena sv. Metoději na jeho smrtelné posteli. S věčným a pádným odůvodněním označil sv. Gorazda. Ten měl být arcibiskupem moravským. Proč se tak nestalo? Jednoduše světská a církevní politická moc tomu tak nechtěla. Proč to zmiňují? Má to dva důvody. První je, že uplynulý rok byl ve znamení výročí 1150 let od příchodu soluňských bratří na Velkou Moravu. Chtěl bych, abychom si uvědomili, odkud pochází naše znalost Písma svatého, víra v Krista a jak těžké je uchovat si čistotu skutků v lákadlech světa. Druhým důvodem je politická situace, a to jak světská, tak i církevní. Jak velké jsou podobnosti v době té dávné a nyníjší? Jak těžké je nést pravdu a žít podle ní? Na všech krocích jsou nástrahy, všude je zloba, lež a mnohde až nenávisť. Jako balzám na duši na každého z nás zapůsobí setkání s lidmi, kteří bojují na vaší straně, kdy jste na stejné lodi, i jim jsou však házeny klacky pod nohy v podobě různých zel a oni jdou a jdou stále dál. Tak si představuji, že na tom byli následovníci svatých Cyrila a Metoděje. Kdo z nás je zná, kdo z nás o nich něco ví? Komu říkají něco jména Gorazd, Sáva, Kliment, Naum, Angelár? To jsou jména těch asi nejvýznamnějších učedníků našich věrozvěstů. Ti, kteří byli zařazeni do tzv. sedmipočetníků po boku sv. Cyrila a Metoděje. Tito s mnoha dalšími uvěřili Božímu učení a nesli jej dále. Slovem, kterému náš prostý lid rozuměl. Ne jako předešlá mise, ve které bylo slovo Boží hlášáno jazykem nesrozumitelným. Tohoto si bratři soluňští byli vědomi, když na sebe přijali úkol, který jim dal vladař cařihradský na žádost Rastislava, knížete moravského. Po dlouhé přípravě písma vyrazili na Moravu. Nevytvořili jazyk umělý, vycházeli ze slovanského jazyka, který jim byl znám. Pouze se snažili přiřadit jednotlivým výrazům správná „písmena“. Důsledně se připravili na moravskou misi a s ostatky sv. Klimenta, které přivezli z Chersonesu, dorazili na Moravu. Prosadili na papežském stolci liturgii slouženou v jazyce lidu a to navzdory všem trojjazyčnickům. Co tito svatí mužové provedli a o kolik mnoho staletí předběhli dobu? A za tento dobrý skutek byli po zásluze potrestáni. Metoděj vězněním, všichni ostatní byli sužováni různými útrapami. Zdálo

by se, že jmenováním sv. Metoděje arcibiskupem bylo vše vyřešeno a narovnáno. Jak víme, nebylo tomu tak. Ihned po úmrtí Metoděje vlivný Viching začal opět brojit proti cyrilometodějským pokračovatelům, a to zejména z mocenských důvodů, a jak to tak bývá, u světské moci uspěl, a ti, co chtěli být s lidem a pro lid, byli vyhnaní. Při úvahách o této skutečnosti si říkám, že asi není s podivem, že doposud nebyl nalezen hrob sv. Metoděje. Když byli žáci vyhnaní, co by si s sebou asi tak vzali? Jednoduchá úvaha: snad to nejcennější, co měli, a to svého učitele Metoděje. Uvažujice o době, v které to bylo, těžko říct. Bude-li to důležité, na pravdě Boží se to zajisté dozvíme. Tím bych ukončil malý, trochu neučesaný, na mini prostoru zhutnělý exkurs do úvah, do historie. Byla to doba, která se nesmazatelně vepsala do historie našeho národa, a je třeba si ji oživovat a nést v srdci.

Naši předkové si zřejmě velice vážili soluňských bratří. Konkrétně mám na mysli rousínovecký kostel, kde jsou k vidění několikrát. Víte kde?

Kam my, každý z nás konkrétně, se řadíme? Mezi ty vyhnance, kteří bojují za dobro, za lásku, za spravedlnost, a to přes všechna naše lidská pochybení, nebo jsme na té druhé straně a ještě těm, kteří se snaží pracovat na Božím díle, házíme klacky pod nohy a vyháníme je, tedy z nich děláme vyhnance, a to i přes to, že jsme zdánlivě na stejné lodi. Dějiny se stále opakují, lid je nepoučitelný, stále a znovu opakuje historické chyby. Nebudme nápomocni tak silnému průniku zla do srdcí lidu Božího a zlomme zlo láskou.

Poděkujeme Bohu za vše, co nám bylo tohoto roku dopřáno. Za to, co jsme přijali z Boží dobroty u sebe osobně, v rodině, ve farnosti, ve svém okolí. To mi připomíná, že bych měl zmínit několik materiálních děl, která se podařila v tomto roce realizovat, a tím samozřejmě poděkovat všem, kteří se na tomto podíleli. Největším ►

dílem je další etapa rekonstrukce krovu na kostele sv. Václava, a to etapa „sanktusník“. Dílo se daří a zdárně spěje k ukončení. A jako každoročně i mnoho „drobných“ prací. Nejvíce bych asi vyzvedl vytrvalou a pečlivou květinovou výzdobu našeho kostela. Jak již po mnoho let, tak i nyní byla prováděna velmi kvalitně. Za to budiž vysloven obrovský dík. Nevím, zda mohu jmenovat, proto tak nečiním, ale předpokládám, že všichni vědí. Takže ještě jednou Bůh žehnej těmto lidem, kteří provádějí tuto nebo jinou práci na Božím díle, nezištně a obětavě. (Pozn.: Kdyby tuto činnost nedělali ze shora uvedených důvodů, nikdy by nemohli vydržet tak dlouho a tak dobře ji dělat, necht' se necítí jako vyhnanci.)

Ještě jedna poznámka: dá-li Bůh, do konce roku se rozezní zvony nad naším městem. Znovu byl otevřen projekt „rozeznění zvonů“. Prozatím na kostele sv. Maří Magdalény. Věřím, že realizační firmě se vše podaří do Vánoc ukončit. Zvony jsou a vždy byly součástí našich kostelů a srdce mi jásá radostí, že je opět budu slyšávat. Že budeme moci přivítat každý den jásavým zvukem zvonu a při modlitbě Anděl Páně zklidnit svoji mysl v této hektické době. Že se budeme moci za zvuku zvonů důstojně rozloučit se svými zemřelými a doprovodit je na jejich poslední cestě. A v neposlední řadě to cítím jako dluh panu Koprivovi, který ve slávě Boží vyčkává, zda se nám toto dílo zdaří, a i on jistě zajásá,

že i tímto způsobem chválíme Boha. Určitě se setkáme s kritikou, že zvony jsou hlučné, že to mnoho ruší atd. Zvony ke kostelu patřily, vždy se zvonilo. Snad dříve proto, aby se lidé lépe orientovali v čase, aby byli svoláni na mši svatou, aby bylo zazvoněno při proměňování atd. Zejména to bude argument, že již lidé mají hodinky, tak není třeba zvonit. Chápu, že kdyby nebyla přerušena kontinuálnost zvonění, nikdo by si toho ani nepovšimnul, tak jako v mnoha obcích či městech v okolí. Obnova této tradice bude určitě trnem v oku nemálu lidí města tohoto. Pro mnohé to bude snad opravdu jen akustická zátěž, ale mnohým takovým jazykům to bude zajisté zasahovat i do svědomí. Některým to navodí myšlenku na Boha a možná je to bude i dráždit, a proto budou brojit proti zvonění. Nechme se překvapit, ale já a mnoho dalších jsme přesvědčeni, že zvonění ke kostelu patří a jásavý nebo i smutný hlas zvonu něco oznamuje a hlásá.

A jako již tradičně na závěr Vám všem přeji mnoho radosti a lásky v srdci a to nejen v těchto svátečních dnech, ale i ve všech dnech následujících, kdy musíme nést břímě každodenních starostí. Necht' nás Bůh osvěží ve své laskavé náručí. A necht' připomínka slavného narození Spasitele je nám posilou na naší cestě k svatosti, spravedlnosti a pravdě.

Jiří Pleva

Kostel sv. Václava

Kostel sv. Maří Magdalény

V minulých letech jsem Vás vždy úvodem informoval o opravách našeho kostela. V tomto roce však žádné větší opravy v našem kostele neprobíhaly. Farnost pokračovala s opravou krovu a střechy kostela sv. Václava v Rousínovci, ta byla již velmi potřebná.

Až na podzim byla znovu otevřena otázka opravy automatického zvonění v našem kostele, přičemž bylo rozhodnuto, že do konce roku bude oprava provedena na základě nejvýhodnější nabídky, výběrem ze tří firem, které byly k této opravě osloveny. Rovněž to, že na našem kostele sv. Maří Magdalény na věži místo pozlaceného kříže již několik let trčí jen drát, bylo znovu projednáno a na farní radě rozhodnuto nechat zpracovat projekt na opravu věže, abychom mohli v případě, že bude možnost čerpat nějakou dotaci na opravu kulturního dědictví, rychle reagovat a o dotaci požádat. Ukázalo se totiž po konzultaci s odborníky, že by oprava nemusela být ani tak drahá, jak se původně předpokládalo.

Oμίtká dál silně opadáva také z venkovních zdí hlavní loď a bylo by potřebné provést odvlhčení, protože vlhkost proniká i dovnitř kostela. Stav zavhlhlé a oprýskané věže a budovy kostela ostře kontrastuje s krásně opravenou budovou nové radnice města zejména ze strany, kde jsou garáže hasičského sboru. Kostel sv. Maří Magdalény byl, je a bude vždy dominantou našeho města, vzácnou kulturní památkou a pro nás věřící místem, které je nám obzvláště blízké. Ať chceme nebo nechceme, budou nás lidé, kteří navštíví naše město, mimo jiné posuzovat i podle toho, jak se umíme o tuto dominantu Rousínova postarat.

Již tradičně je u nás pořádaná sbírka na Misie formou tzv. misijního koláče, opět se uskutečnila čtvrtou neděli postní. V červenci v našem kostele oslavil spolu s námi 50 let kněžství rousínovský rodák P. Mgr. Vladimír Sommer. Slovo Boží hlásal tak zvučným hlasem, že žádné mikrofony nebyly zapotřebí, a tak si nás rázem získal.

Letošní hodová mše sv. k svátku patronky našeho kostela sv. Maří Magdalény byla opět důstojnou slavnostní bohoslužbou, kterou svým zpěvem obohatilo Malé hudební družení Karla Cyrila Votýpky. Dobrý pocit z pěkného společenství si farníci přenesli po skončení mše sv.

Kostel sv. Maří Magdalény

i před kostel, kde již byly přichystané stoly, na nichž byly nabídnuty přítomným hodové koláčky, ale také zákusky přinesené našimi šikovnými farnicemi. Mohli jsme mít opět pocit, že byl svátek naší patronky náležitě oslaven.

Koncem října se v našem kostele konal Misijní most modlitby doprovázený zpěvy z Taizé. Společnou myšlenkou bylo spojení v modlitbě za misie s lidmi modlícími se v mnoha dalších zemích světa.

Nesmíme také zapomenout na to, že již po několikátý rok vždy 25. 12. probíhá před našim kostelem tzv. Živý betlém, o který je značný zájem i ze strany lidí, kteří jinak kostel nenavštěvují. Jsme vždy znovu uchvázeni tímto překrásným příběhem, kdy náš Spasitel přišel na tento svět jako dítě chudých rodičů a narodil se ve chlévě. Díky patří všem účinkujícím i neustále se zlepšujícímu technickému zajištění ze strany Jiřího Plevy a jeho rodiny.

Tak jako každým rokem i letos bych chtěl vyslovit velký dík všem, kteří se podílejí na tom, abychom se v našem kostele cítili dobře, a starají se o zajištění a přípravu kostela k bohoslužbám. Zejména bych chtěl poděkovat panu Janu Urbánkovi, který svědomitě vykonává funkci kostelníka, Jeničce Tomanové za květinovou výzdobu, Helence Soldánové a paní Jančíkové za varhanní službu. Rovněž děkuji paní Evě Nedorostkové za to, že se stará o zapisování úmyslů na mše sv., panu Nedorostkovi za nedělní vybírání příspěvků na chod kostela a také své manželce Ludmile, která se stará o obsahovou náplň a pravidelně obměňuje nástěnku před kostelem. Vděčnost chci vyjádřit také všem ostat-

ním, kteří se aktivně podílejí na zajištění chodu kostela, těm, kteří svědomitě uklízejí, když na ně podle rozpisu přijde řada, těm, kteří přinášejí květiny na květinovou výzdobu, všem ministrantům a lektorům, kteří se snaží, abychom mše sv. slavili opravdu důstojně. Samozřejmě, že poděkování patří zejména našim kněžím, otcům Michaelovi a Stanislavovi, kteří nám umožňují přijímat svátosti a posilují nás ve víře. Jsme rádi, že se můžeme zúčastňovat pravidelných čtvrtěních adorací eucharistie v našem kostele.

Kostel sv. Barbory ve Velešovicích

Na úvod příspěvku zdravíme všechny čtenáře zpravodaje z malebné obce Velešovice a našeho krásného kostelíka. Jak už je zvykem, seznamujeme v této ročence veřejnost a sebe navzájem s tím, co se v které části farnosti v letošním roce podařilo uskutečnit, opravit či zvelebit. Kde byla například Noc kostelů, kde bude a jak tento nebo jiný významný den oslavit a chválit Boha. Chválit Boha je důležité každý den a každý okamžik našeho života a díky našim kněžím můžeme ve Velešovicích při mši svatě v chrámu Páně sv. Barbory přinášet své dary a oběti dvakrát týdně, a to v pátek a v neděli. Jako každý rok je nutno poděkovat všem, kdo se jakkoli podílejí na provozu kostela a všeho kolem něj, a také všem, kteří ho navštěvují či přispívají na chod a opravy. I díky Vám proběhla v letošním roce výměna dřevěné podlahy v sakristii a generální oprava plynového kotle, můžeme se tak těšit na teplou

Díky také Vám, všem farníkům, kteří přispíváte svými peněžitými dary do sbírek na chod i opravy kostela. Vám všem srdečně Pán Bůh zaplatí!

Protože se blíží závěr roku, přeji nám všem, abychom tento adventní čas prožili v klidu a radostném očekávání připomínky Božího příchodu k nám lidem. Krásné a radostné prožití vánočních svátků a milostiplný a šťastný nový rok 2014!

Václav Slovák

zimou. Všem ochotným upřímně Pán Bůh zaplatí!

Z výraznějších událostí tohoto roku je ještě nutno připomenout slavnostní mši svatou slouženou pro sbor dobrovolných hasičů ve Velešovicích, kdy se procesím přinášel nový praporek do chrámu Páně, kde byl požehnan a kde byli požehnáni i velešovičtí dobrovolníci, jejich práce a úsilí. Zde byl koncelebrantem kanovník sv. Norberta R. D. ThMgr. Pavel Rostislav Novotný OPræm z Rosic. Událostí nebo spíše životním dnem byla pro čtyři děti a jednoho dospělého slavnostní mše svatá, při které obdrželi svátost eucharistie, první svatě přijímání. Je to veliký dar, který nám Pán Ježíš při poslední večeři odkázal. Modleme se a přejme jim, ať tento den je pro ně novým začátkem, radostí a posílením, aby jejich cesta k Bohu touto svátostí neskončila, jak se mnohdy stane, ale naopak ukázala jim velikost Boží milosti. Touto cestou je ještě na místě

poděkovat rodičům, kmotrům či babičkám a dědečkům, kteří tyto děti k Bohu přivedli. Ať nadále mají sílu a odhodlání je podporovat a vést ke svatosti. Vaše skutky jsou pro nás všechny příkladem v době, kdy evangelizace je tak důležitá. I sv. Jakub ve svém listě píše: Víra bez skutků je jako tělo bez duše. (Jak 2,26)

Přejeme tedy všem požehnané svátky vánoční plné lásky a pokoje, otevřená srdce a víru plnou skutků a odhodlání někomu pomoci nebo něco změnit!

Antonín Mazel

Kostel sv. Barbory ve Velešovicích

Kostel sv. Filipa a Jakuba v Královopol. Vážanech

V Královopolských Vážanech je prostorný kostel zařízen střídmě v barokním stylu. Je to místo zasvěcené Pánu Bohu, kde se věřící věnují modlitbám a rozjímání. Po příchodu do kostela by měl člověk „vypnout“, uvolnit se a všechnen stres nechat někde přede dveřmi.

Jak si návštěvníci našeho kostela mohli všimnout, při mši svaté nás občas doprovází zpěv dětí pod vedením paní Mikuláškové, která hraje při mši na varhany. Je to od ní velice obětavé učit se hrát na varhany a zpívat s dětmi. S pomocí manžela a díky ochotě rodičů učí děti rozvíjet jejich pěvecké schopnosti. Jejich zpěv i v doprovodu kytary, flétny a kláves rozzářil atmosféru v kostele, působí pak moderněji a blíže mladým. Možná by farníci byli rádi, kdyby se vedle klasických modlitebních knížek objevily i zpěvníky s jejich písněmi, aby se k dětem mohli připojit.

Mše svaté u nás bývají každou středu a neděli, bohužel je navštěvuje málo místních farníků. Doplňují je přespolní, díky kterým je náš kostelík vcelku zaplněn. Naše křesťanská obec se snaží vlastními silami udržet pořádek a provoz kostela. Dobrovolnice se střídají při úklidu, chlapců při ministrování pomáhají i děvčata. V úloze kostelníka ochotně zastupuje pan Čermák, další farnice se střídají při čtení liturgie a o vše ostatní se již dlouhá léta stará paní Salavová. Všem jmenovaným i nejmenovaným za to patří velký dík a Pán Bůh zaplat!

Svátek sv. Filipa a Jakuba, jež jsou patrony našeho kostela, je začátkem května, a tak naše ženy napekly dobroty a po mši svaté je všem nabízely. Za takovou sladkou tečku jim patří poděkování.

V kostele byl položen nový koberec na podium před oltář. Podium bylo očištěno a natřeno. Přispěli na něj obyvatelé Kr. Vážan i Vitovic. Z této sbírky byla hrazena i velikonoční květinová výzdoba a zbytek se ještě využije na potřeby kostela. Děkujeme všem dárcům, kteří tuto sbírku podpořili a pomohli vylepšit prostředí v kostele. Okolí kostela se u nás letos také hodně zkrášlilo. Na hřbitově byl opraven kříž, byla dokončena oprava zvonice, která je i nově nasvěcena. Vypadá to velice pěkně, škoda jen, že letos jsme měli modlitby za zemřelé kolem poledne, takže věřící i nevěřící, kteří se těchto

Kostel v Královopolských Vážanech

modliteb v pozdějších hodinách rádi zúčastňují, byli o tento pohled, který umocňuje atmosféru Dušiček, ochuzeni.

Ke kostelu nyní vede krásný nově vydlážděný chodník, opravená je i zeď od hřbitova, která svým oprýskaným stavem hatila celkový pohled na jeho okolí. Poděkování za to patří Městskému úřadu Rousínov, který vše zařídil a zainvestoval.

Nyní prožijeme advent a pak narození Páně. Advent v nás probouzí víru v lepší zítřky a naději, která nás bude s vírou a láskou v Pána Boha provázet spolu s našimi kněžími P. Michaellem a P. Stanislavem do nového roku.

Z pohledu obyčejného farníka Vám všem přeji požehnané svátky vánoční a celý další rok plný dobrých skutků, pokory a lásky k bližnímu. Ať Vás ještě více přibližuje k Bohu!

Dagmar Relichová

Rok v Habrovanech z pohledu příchozího

V některém z minulých čísel Vánočního zpravodaje zazněla zajímavá myšlenka: Jak vnímáme dění v kostele my, běžní farníci, kteří přicházejí do Habrovana do kostela?

Při pohledu od Rousínova na Drahanskou vrchovinu nás zaujme výsoka Habrovany a v ní náš malebný kostelík Nejsvětější Trojice. Na první pohled či pocit nás farníků se v něm, snad kromě krásně opravené části věže z loňska, nic neděje. Jako by tu stál v tichosti ve stínu staříčkových lip obehnaný rozpadající se hřbitovně zdí po věky.

Mše svatě jsou tu sice jen v sobotu večer, ale společenství, které není veliké, tvoří pro nového příchozího takové „domácí zázemí“. Celý týden se těšíme, že se opět sejdem v rozzářeném kostele a otevřeme tak společně svá srdce a setkáme se s Pánem Ježíšem. Přicházíme k Pánu s poděkováním i prosbami nejen za sebe, ale i za celé společenství.

Protože se všichni známe, sdílíme tu každodenní starosti s lidmi nejen z Habrovana, ale i okolních vesnic. Tu a tam se mezi námi objeví nový příchozí, rodiče s dětmi nebo mladí lidé. Velmi pěknou nevšední příležitostí pro nás je setkání s farníky z jiných kostelů v době svátku (poutě) našeho kostela. Na Vánoce se v kostele objeví mnoho lidí z okolí, kteří obdivují staříčkový betlém a vánoční výzdobu nebo přijdou jen tak „nasát“ slavnostní atmosféru. Protože je naše společenství malé, všichni se snažíme, alespoň tak, jak umíme, podílet se na mši svatě aktivně. Máme

ministranta i lektorku a kostel je vždy čistý a upravený díky paní Heinclové.

Když sleduji dění v kostele při mši svatě, trochu mne mrzí, že v ní není víc místních, ale tím víc patří můj obdiv a dík těm, kteří pomáhají, i když nejsou z Habrovana. Přijedou k nám často i přes nepřízeň počasí a aktivně se podílejí na chodu kostela. Z nedalekých Březinovi a svým hudebním doprovodem obohacují bohoslužbu. Tu a tam se zapojí i maličká hrstka farníků z Olšan.

Nemohu samozřejmě zapomenout na kněze P. Michaela a P. Stanislava, díky kterým můžeme plně duchovně prožít mše svatě. Ráda bych jim za nás všechny poděkovala za jejich službu, za pěkná slova a myšlenky v kázání, která se mnohdy silně dotknou našich srdcí a pomáhají nám jít dál v dnešní době, plně materialismu a ateistických úvah.

Když v sobotu večer odcházím z kostela, děkuji Ježíši za krásné chvíle s ním. Děkuji za společenství, které mě před pár lety přijalo, a modlím se za to, aby víra, naděje a láska nepřestala klíčit v našich srdcích i přes nesváry, které mezi námi bývají. Přála bych nám všem, abychom zůstali dobrými křesťany, dobrým společenstvím nejen u nás v Habrovanech, ale i v celé naší velké farnosti, a byli tak dobrým příkladem pro ostatní.

Přeji Vám všem radostné vánoční svátky a Boží požehnání do nového roku!

Eva Modlitbová

Kostel Habrovany

Habrovany – opravy pokračují? Pokračují!

V příspěvku Evy Modlitbové je zmíněna oprava části věže, kterou se podařilo dokončit již loni, a od té doby se zdánlivě nic neděje. Určitě bychom všichni byli raději, kdyby věž byla opravena celá a pokračovaly již třeba opravy venkovních omítek. Přesto se za posledních 10 let podařilo opravit mnohem více, než kdy předtím.

Tempo oprav se zpomaluje kvůli dostupnosti finančních prostředků, na jejichž zajištění se neustále pracuje. Pro rok 2013 se podařilo otci Michaelovi zajistit částku 80 000 Kč z kulturního fondu na opravu, resp. výměnu dřevěných oken u zvonů, zbylou

částku do 86 000 Kč zaplatí farnost. Příští rok, nebo přes příští bychom rádi dokončili opravu zbytku věže, na kterou zbývá zajistit přibližně 350 000 Kč. Opět proběhne další „kolo“ veřejné sbírky a budeme žádat o příspěvek další subjekty.

Díky Vám, kteří do kostela rádi přicházíte, je pro Vás místem setkání s Bohem, místem, kde s Ním můžete jen tak zůstat a v duchu si „povykládat“ (jak hezky píše Eva Modlitbová v příspěvku výše), mají tyto opravy smysl a budeme v nich pokračovat.

Jan Krčák

Olšany – ani tam se nezahálí!

Do kostela v Habrovanech dochází farníci z nedalekých Olšan a právě tady se za poslední tři roky hodně změnilo. Můžete si říci, co mají společného Olšany s Vaším zpravodajem? Vždyť ani nemáme kostel. Ano, nemáme, ale snažíme se alespoň trochu navrátit víru do naší obce a seznámit místní s křesťanstvím. Podařilo se nám společně s tanním obecním úřadem opravit naši kapličku a navrátit do ní našeho patrona sv. Jana Křtitele, který byl v obci již přes 200 let. Tuto sochu dostal místní kamenický mistr za práci na kostele ve Křtinách. V roce 1998 byla zcizena a kaplička tak zela prázdnou a chátrala. Cesta k navrácení sochy byla dlouhá, ale vytrvali jsme. Původním záměrem bylo koupit již hotovou lipovou sochu u řezbáře v Budapešti, tomu se ale socha nepovedla a praskla. Hledali jsme novou možnost, oslovili jsme řezbáře Františka Tesaře z Vyškova, který nám sochu zhotovil. Během jeho práce jsme za ním s kolegou ze zastupitelstva jezdili a bylo krásné sledovat, jak se rodí nový společný symbol obce.

Bylo by jednoduché zaplatit sochu z rozpočtu (její náklad nebyl velký), ale napadalo nás něco jiného. Využít tuto příležitost k tomu, abychom veřejnost seznámili s tímto světcem a oslovili všechny občany. Ti by přispěli finančním darem, a tak by byl náš patron opravdu všech. Navštěvovali jsme dům od domu, vysvětlovali a rozdávali letáčky o původu sochy, tradicích našich předků, ale hlavně o životě Jana Křtitele. Vzali jsme tento úkol i jako poslání šířit mezi lidmi alespoň něco málo z evangelia. Nevěřila jsem tomu, ale všude, kde jsme zazvonili, jsme byli přijati a každý našel důvod přispět ať z úcty k před-

kům, kvůli vztahu k umění nebo pro svou víru. Tak jsme poznali, že někdy je třeba i oslovit toho, kdo váhá, a když byl Pán s námi, šlo to samo. Měli jsme radost, vybrali jsme více, než samotná socha stála, a tak jsme pořídili i krásnou mříž do kapličky. Vyvrcholením této naší snahy a duchovním zážitkem bylo slavnostní vysvěcení sochy k příležitosti 300. výročí trvání obce Olšany, které jsme pořádali ne náhodou na svátek sv. Jana Křtitele. Mimo sochu sv. Jana Křtitele jsme světili i sochu sv. Floriana, kterou si pořídil místní sbor dobrovolných hasičů. Pár mladých lidí si jako osvětu před vysvěcením připravilo krásnou scénku o původu sochy a o životě sv. Jana Křtitele. Toto období zvláštním způsobem spojilo místní občany a v mnohých jsem pocítila i odhození letitého ostychu a přiznání se ke své víře. Po letech také někteří pochopili, že je důležité ctít to, co je tu již po tisíce let, a nás křesťany to duchovně posílilo. A tak tato „naše mise v Olšanech“ měla aspoň malý úspěch. A po letech se olšanští občané vlastní iniciativou zapojili i do Tříkrálové sbírky. Svěcení sochy nebylo to jediné, co nás těšilo, v říjnu jsme slavnostně vysvětili i nový kříž. Nechal jej zhotovit místní občan Florián Kostrbík jako poděkování Pánu za zdraví a pokojný život. Kříž zhotovil pan Vít Kunc z Olšan a sochu Krista akademická sochařka Eva Brožová se synem Martinem také z Olšan. Je to krásné vyjádření vztahu k Bohu a já jsem ráda, že tyto symboly křesťanství jsou alespoň malými světlými naděje, že víra a úcta k Pánu Bohu u nás v Olšanech nezmižela. Možná, že je někdy třeba víc „rozsévat a oslovovat“, a i kdyby to byl jeden jediný člověk, myslím, že má to smysl.

Eva Modlitbová

Filiální kostel sv. Petra a Pavla v Podbřežicích

Jak ten čas rychle utíká! A je tu opět blížící se konec církevního roku, kdy je třeba se poohlédnout, co všechno se událo. V naší farnosti budovatelská činnost zvolnila, vše je opravené a je třeba jen drobná údržba. Daleko smutnější je zjištění, že naše řady opustili dva pravidelní farníci a noví se „zatím nenarodili“.

Podbřežický kostel

A tak si myslím, že ne čas, to my se musíme občas zastavit a uvědomit si, co je opravdu podstatné, co bychom neměli promeškat a co naopak stihnout nemusíme.

A tak Vám všem přeji radost a pohodu v době adventní, vánoční a novoroční!

Váš Petr Chládek

Rok 2013 ve Svornosti

Milí přátelé Svornosti, čas letí jako splašené sprežení a máme tady zase konec roku. Obvykle Vám tady vypisují akce, které se na Svornosti za celý rok uskutečnily. Tentokrát se těchto akcí jen tak lehce dotknu, protože většina z Vás jste se téměř všech zúčastnili a konají se už po několikalet. Takže pro připomínku: ples KDU, jehož je Svornost spoluorganizátorem, dětské maškarní bály, oslava Dne matek, farní den, Ahoj prázdninám, velmi povedené Svatováclavské hody následované Kácením máje a mezi tím vším se občas objevila nějaká ta přednáška či výstava. Tolik k proběhlým akcím.

O čem se chci ale rozepsat více, jsou veliké stavební změny ve Svornosti. Volejte sláva a tři dny se radujte: konečně se nám po třech letech podařilo získat dotaci na generální opravu našich záchodů, jejichž stav a nevábný odér nás už velmi trápil. Za úspěch získání dotace patří dík především Pavlu Švejnovi a Vaškovi Hůlkovi. Původní projekt počítal „jen“ s opravou vlastních záchodů – kompletním vybouráním obkladů, podlah, příček, novou elektrickou, vodou, vzduchotechnikou i novými hydroizolacemi, oklepáním částí omítek na chodbě a ještě s několika drobnými úpravami. Ale jak už to tak chodí, při různých bouracích pracích se zjistilo, že omítky na chodbě je potřeba oklepat až po vstupní dveře, při té příležitosti by bylo dobré

vyměnit dveře v dělicí příčce na chodbě, a když už jsou (od loňska) nové vstupní dveře a budou nové i ty v příčce, tak přece nenecháme ty škaredé plechové na terasu a také ty do hospody. A když už se dělají nové omítky na chodbě, tak i novou dlažbu. Při tom se zjistilo, že podkladní beton na chodbě za moc nestojí, tak se musela udělat kompletně nová podlaha, a to včetně podřezání a zaizolování zdi mezi chodbou a sálem až ven na terasu. No, bylo toho požeňnaně a celá tato paráda nás vyšla na cca 650 000 Kč. Z toho jsme dostali zhruba 400 000 v rámci výše zmíně-

Opravy ve Svornosti

né dotace z „MASKY“, 130 000 Kč jako příspěvek k této dotaci od Města a na nás zbylo uhradit cca 120 000 z vlastních zdrojů. Tady musím poděkovat také dobrovolníkům, kteří pomohli při otloukání omítek a dalších demoličních pracích. Jako třešnička na dortu bylo ještě pořizeno za finančního přispění a osobního nasazení členů Sokola Rousínovce nové osvětlení celého sálu, za což jim také patří dík. Práce a starosti s tím vším bylo dost, ale výsledek, myslím, stojí za to! Přijďte to omrknout buď s dětmi na již tradiční Vánoční dílničky na Štědrý den, nebo na oblíbený Vánoční turnaj ve stolním tenisu, či prostě jen tak.

Požeňnané Vánoce a štěstí v novém roce Vám za celou Svornost přeje

Vladimír Coufal

Tradiční zimní pouť do Křtin

Na tradiční pěší zimní pouť do Křtin se skupina 12 poutníků vydala v sobotu 26. ledna 2013. Putování krásnou tichou zimní krajinou Dražanské vrchoviny pěkně ubíhalo, do křtinské basiliky jsme dorazili krátce před polednem. Po přivítání otcem Janem Peňázem, velkým propagátorem pěších poutí, jsme společně s dalšími poutníky, kteří přijeli auty nebo autobusem, slavili mši svatou. Na tradiční pouťi nesmělo chybět také tradiční pozvání od otce Jana na křtinskou faru, kde měl opět připraveno pohoštění pro poutníky. Potom jsme vyrazili domů, někdo

auty, někdo pěšky. Poutě se vydařila, těšíme se na příští.

Václav Hůlka

Pouť do Senetářova

V sobotu 8. května krátce po šesté hodině vychází od kostela sv. Maří Magdalény skupinka poutníků. Cesta krásnou jarní přírodou pěkně ubíhá a chvíli po poledni jsou v cíli cesty, u kostela sv. Josefa v Senetářově.

Malé vesnici Senetářov na Blanensku se podařilo jako zázrakem postavít v době totality kostel, který je hodnocen jako jeden z domácích skvostů moderní architektury.

Historie kostela odráží absurditu tehdejší doby. Stalo se totiž, že socialistické úřady vůbec nezaregistrovaly, že ideologicky nežádoucí objekt dva roky roste. Po dokončení stavby, která byla povolena na okresní úrovni, chtěl komunistický režim kostel zpočátku předělat na kulturní dům, nebo jej zbořit. Státní úřady nakonec užívání nového svatostánku povolily pod podmínkou, že nebude vysvěcen. Otevření kostela v r. 1971 bylo drama-

tické. Okolí vesnice bylo uzavřeno státní bezpečností, účastníci mše museli parkovat v polích a přijít pěšky. Do Senetářova se sjelo kolem 15 000 věřících z celé republiky. Slavnostního vysvěcení se kostel svatého Josefa dočkal až v roce 1991 za účasti brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho. Je jednou z mála sakrálních staveb postavených za dob komunistické diktatury.

Návrh zajímavé stavby vytvořil za necelé dva týdny výtvarník a architekt Ludvík Kolek. Jeho tvar lodě je symbolem plavby životem a přiblížení víře. L. Kolek je také autorem vnitřních úprav: bílé stěny zdobí vitráže, oltářní stěnu pak triptych v tyrkysové barvě.

Klenotem interiéru je křížová cesta od akademického malíře Mikuláše Medka, jednoho z nejvýznamnějších výtvarných umělců. Čtrnáct obrazů zastavení v temných modročervených

tónech maloval duchovně založený Medek v době, kdy už byl těžce nemocný. Do kostela byla také přenesena cenná plastika sv. Josefa ze staré kapličky.

A co vůbec stálo za odvážnou stavbou kostela? Za druhé světové války v roce 1944 mělo území fungovat jako vojenská střelnice a nuceně vystěhování oby-

Kostel v Senetářově

vatelé vesnice si slíbili, že pokud se šťastně vrátí zpět, vystavějí na území novou kapli. Ve vsi kaple byla, stála však na křižovatce silnic, na které při bohoslužbě postávala velká část lidí, kteří se do kaple nevešli, a to ohrožovalo jejich zdraví a životy.

Trvalo ale ještě dlouhá léta, než se plán podařilo zrealizovat. O jeho dotažení se velkou měrou zasloužil jednovický farář P. František Vavříček.

Mikulovská pouť

Na druhou červnovou sobotu LP 2013 zorganizoval otec Michael farní pouť do královského města Mikulov. Výběr cíle nebyl zvolen náhodně, neboť zde nyní působí otec Oldřich Chochohláč, bývalý to rousínovský kaplan.

Autobus plný zvědavých poutníků všech věkových kategorií (od zasloužilých důchodců až po ještě nosící se děti) dorazil na místo brzy ráno. Přátelsky jsme se po letech přivítali s panem domácím a první zastávka naší cesty byla ve farním kostele sv. Jana Křtitele. Tato mohutná barokní stavba patří k areálu piaristického gymnázia založeného Františkem z Dietrichsteina v roce 1631, které je zde dodnes. Otec Oldřich se projevil jako člověk historie znalý a působivě nám přiblížil dějiny kostela.

Po tomto prvním doteku s mikulovskou kulturou a historií jsme se po svých přemístili kolem rodného domu hudebníka Karla Krautgartnera na hl. náměstí. Zde nám byla otevřena nyní neobydlená budova proboštství při druhém farním kostele sv. Václava. Poslední obyvatel byl zatím nedávno zesnulý otec Krátký. Téměř zámecky vybavené štukové místnosti ostře kontrastovaly se zařízením starého prázdného příbytku.

V kostele sv. Václava byla předem domluvena mše sv. pro poutníky z naší farnosti. Hlavní slo-

Se stavbou se začalo v červnu 1969. Z dnešního hlediska se velmi chytře využilo určitého politického uvolnění. Kostel byl postavený za dva roky.

Finanční prostředky na kostel svatého Josefa se scházely ze sbírek a darů věřících a občané jej postavili svépomocí. Náklady na stavbu dosáhly až 2,5 milionu korun.

Helena Hůlková

vo měl otec Oldřich a koncebroval otec Michael. Někteří také využili možnost svátosti smíření, kterou uděloval probošt Pavel Pacner, bratr otce Stanislava. Poté nám bylo předneseno další zasvěcené vyprávění o historii tohoto chrámu. Tato původně gotická stavba má po přestavbách v 16. a 17. století renesanční klenby a významné barokní oltáře. Vyhládlí účastníci zájezdu se po této duchovní krmi unaveně troušili do místních lokálů na zasloužený oběd.

U další významné stavby, pohřební kaple Dietrichsteinů, jsme se pomalu shromažďovali k pokračování mikulovské poutě. Původní kostel sv. Anny s napodobeninou Svaté chýše z italského Loreta zde vyrostl v 17. století. Po ničivém požáru v 18. století byla na jihozápadní straně kostela vystavěna pohřební kaple Dietrichsteinů s dvouvěžovým průčelím podle návrhu J. B. Fischera z Erlachu a teprve v polovině 19. století byla přestavěna na hrobku rodiny Dietrichsteinů.

Od této neobvykle mohutné kaple jsme se odebrali k začátku křížové cesty na úpatí hory Tanzberg, zvané Svatý kopeček. Všech 14 zastavení jsme důstojně prožili a v úmorném vedru stanuli v úctyhodném plném počtu na vrcholu kopce s významnou dominantou, kaplí sv. Šebestiána, která je opatřena zvonící. Otec Oldřich opět nezklamal a vytáhl velký starý klíč, kterým nám otevřel netušené prostory této barokní kaple. Za mohutného zvuku zdejšího zvonu, ke kterému se přes vrstvy prachu probíjeli jen ti nejstatečnější, jsme opouštěli toto místo s pocitem plnosti a uspokojení.

Krátká dobrovolná prohlídka města a podzámčí předcházel srdečnému rozloučení s otcem Oldřichem a poté jsme všichni šťastně doputovali do našich domovů.

Jana & Pavel Vartovi

Mikulovský Svatý kopeček

Pěší pouť do Králíků

Již začíná být tradicí v naší farnosti vykonat pěší pouť na některé vzdálenější poutní místo. Letos jsme se rozhodli putovat na Horu Matky Boží v Králíkách vzdálenou asi 160 km. Cílem prvního dne pro nás bylo Krásensko. Naše putování začalo Vítovickým údolím, pokračovalo přes Bukovinku do Rakoveckého údolí. Tam následoval odpočinek u studánky a mše svatá v turistickém odpočívadle. Dále jsme putovali přes Senetářov do Krásenska. Zde čekal místní pan farář a rozvedl nás po rodinách, kde jsme měli nocleh. Předtím jsme se ještě rozloučili s poutníky, kteří nás doprovázeli první den a vraceli se domů. V rodinách se nás nemohli dočkat s připravenou bohatou večeří. Přátelský rozhovor se protáhl do pozdních hodin. Spokojeně jsme se vyspali až na dvě poutnice, které spaly ve stanu a byla jim do rána zima.

Po vydatné snídani, kdy někteří dostali i výslužku na cestu, jsme se rozloučili s hostitelskými rodinami a vyrazili na další část naší pouti. Cílem byl Jednov. Tam se k nám přidaly dvě řádové sestry a otec Josef se svým psem. Sestry si s námi srdečně celou cestu povídaly a otec Josef nám chystal poutnické hole pro úlevu našim kloubům. V Jednově nás přivítalo poněkud skromnější ubytování a také velká bouřka, proto jsme měli mši svatou v orlovně při svíčkách.

Následující den nás čekalo putování do obce Luká. Zde jsme se ubytovali na nově opravené faře a nastalo první ošetřování a propíchávání puchýřů. Mše svatá byla sloužena v místním kostele sv. Jana Křtitele.

Další den jsme se vydali směr Dubicko. Během cesty jsme odbočili ještě do Náměště na Hané, doufajíce, že si dáme teplý oběd. Všude bylo ale zavřeno, a tak jsme si nakoupili jídlo v místním obchodě a poobědvali. Cesta při družném rozhovoru s dobrými přáteli ubíhala, batohy těžkly, puchýře bolely, sluníčko páliło. Neustále

Poutníci v Králíkách

jsem museli doplňovat zásoby vody. V Dubicku jsme se ubytovali ve starém místním kině a ustlali jsme si přímo na jevišti, protože tam byl koberec. Teplá sprcha nás čekala ve dvou rodinách, a v jedné dokonce bohatá večeře. Sešli jsme se u jednoho stolu, kde nás pohostili dobrou zeleninovou polévkou, různými saláty a buchtami. Po večeři nám naši kněží v místním kostele sloužili mši svatou. V poměrně pozdních hodinách jsme se odebrali ke spánku.

Ráno nás čekala poslední etapa končící v Bohdíkově. Zde jsme se ubytovali ve starší faře, naštěstí každý měl svou postel. Na závěr našeho putování nás čekal poslední úsek cesty, jen 15 km, ale o to náročnější. Po kopcovitém terénu s krásnými rozhledy do okolí se objevil cíl naší cesty: poutní kostel v Králíkách. Na každého z nás působily různé emoce, protože jsme si uvědomili, že se nám podařilo toto putování zdárně absolvovat. Zde nás čekalo velké focení, mše svatá a vzájemné loučení.

Část poutníků se ještě občerstvila v místní restauraci a část stihla autobus do Hanušovic a rychlík domů. A nyní již zbývá jen poslední otázka: Kam se vydáme příští rok?

Anna Vazačová a Sylva Petruchová

Vezměte si zpěvníky a přidejte se k nám!

Není pochyb o tom, že v našem farním společenství je spousta mladých hudebních nadšenců. A jistě mi dáte zapravdu, že by bylo škoda toho nevyužít k něčemu hezkému, co by udělalo radost ostatním farníkům a zpestřilo mši svatou. A tak jsme se s touto hudby milovnou mládeží dali

dohromady a vznikla taková malá schola, která Vás, jak doufáme, svým hraním a zpěvem občas potěší na mších svatých v Rousínovci. Udělá nám velikou radost, když si oblíbíte naše zpěvníky a přidáte se k nám, ať už přímo na kůru nebo i z kostelních lavic. *Dominika Coufalová*

Hody v Rousínovci

Hody 2013 z jiného pohledu

Krásné kroje, slavnostní mše svatá, průvod po dědině za doprovodu kapely, večer muzika v hospodě. Tak zná hody většina z nás. Někteří však vidíme tuto slavnost také z jiné strany.

Nejprve bylo nutné přesvědčit některé lidi, že okolí kostela by na hody mělo být uklizené. Brigáda na odvoz staré křídlice sundané ze střechy proběhla v sobotu 14. září za deštivého počasí. Asi 12 ochotných lidí nakládalo křídlici z okolí kostela na auto, které se 3x otočilo do Kr. Vážan, kam se tašky vozily. Také se odvezly tašky z fary, odvážel je traktor s vlekem.

Úklid vnitřku kostela proběhl týden před hody. Přišli na něj dvě maminky s dospívajícími dětmi.

Strojení v kostele jsme letos museli provést v pátek po dětské mši od 19 do 22 hod. Poděkování za úrodu jsem letos neplánoval, ale když vám týden před hody přinese obětavá paní pět makovic na to poděkování, neudělejte to. Sehnat ovoce, zeleninu, rostliny, spolu s věcmi, na které se aranžují, navozit do kostela a naaranžovat...

V sobotu před hody staví stárci máju. Stárci se před hody musí dostat do dobré nálady a „sladit se“. Proto je třeba, aby u stavění byli také lidé

zodpovědní a nesladění. To bývají tatínkové stárků a stárek, kteří si ten čas udělají.

Konečně je tu hodová neděle. Zvonik vystoupá na věž, aby průvod stárků do kostela doprovodil vyzváněním. Otevře okenici, aby viděl, kdy průvod vyjde. Do obličje mu vletí stovky hnojových mušek, které sedí na holubím trusu za okenicí. Totéž se opakuje při otevření druhé okenice. Rozhoupat 11 q vážící zvon a 5 minut zvonit. Zatímco v kostele probíhá slavnostní zahájení mše sv., zponený zvoník si zopakuje úkon s okenicemi a muškami a sestupuje dolů. Po skončení hodové mše sv., kdy před kostelem probíhá předávání hodového práva a obcerstvení od stárků, dobrovolníci v sakristii třídí a počítají peníze ze sbírky.

Na oběd jdou muzikanti k rodině, odkud pravidelně chodí nejvíce stárků. Uvařit, usmažit, napéct, stočit víno a obsluhovat. Totéž probíhá při večeri. A ze toho taková kapela sní a vypije...

Chtěl bych moc poděkovat všem, kteří se podílejí jakýmkoliv způsobem na průběhu té krásné slavnosti a jejichž práci někdy ani nevidíme.

Josef Kousal

Hody a Slavíkovice

Bylo 28. září tohoto roku, byl to den patrona našeho národa i patrona naší farnosti v jednom. Byl to svátek svatého Václava! A když se u nás ve Slavíkovických řekne *svátek*, všeho se nechá a jde se slavit. V tu chvíli se z neřestí stávají ctnosti, pod cukrovím se stoly prohýbají, víno teče proudem, zpívá se z plna hrdla a tančí se, než nohy podají demisi. Jestli jste někdy přemýšleli nad původem názvu obce, už nemusíte. Kdo tam někdy byl, zjistil, že ve Slavíkovických se **slaví**, co se **slavit** dá. Jako správný slavíkovický hrdopýšek musím na závěr dodat, že jsme jistě měli nejvyšší máju, nejkrásnější stárky, nejděchovější dechovku a nejvíce vína ze všech. Říkáte: „Blbost, co nám to vykládá. To u nás ve... máme přece nej...!“ Schválně se příště přijďte podívat, ta zhmotněná radost pohltí i Vás. (A taky jsme měli nejnovější chodníky a největší opici, viz foto.)

Oldřich Trněný

Hody ve Slavíkovících

Čechyňské párové hody 14. září

Někdo by si řekl: Hody... Jenže za takovým vydařeným odpolednem, večerem a nocí stojí spousta náročným zkoušek a zařizování. Jelikož naše hodová zábava probíhá na hřišti, je nutné postavit „stanové městečko“, které letos navštívilo přes 600 lidí, což je opravdu úžasná účast. Je vidět, že se lidé za námi rádi vracejí. A právě pro tento pocit a zážitky stojí za to všechny ty náročné přípravy vydržet. Ale od začátku. Téměř od začátku.

V pátek 13. září probíhalo stavění máje na prostranství u kapličky. Jelikož poprchávalo a bylo blátivo, neriskovali jsme a náš krásný strom postavili, za přihlížení mnoha místních, pomocí jeřábu. Proběhly poslední dodělávky a nezbyvalo nám, než se na „onen slavný den“ pořádně vyspat.

Ráno se při pohledu z okna neudělalo třiceti stárkům úplně nejlépe. Pršelo a pršelo. Ale protože my v Čechyni umíme objednávat počasí, kolem jedenácté hodiny se začaly mraky protřávat, a dokonce na nás vykukovalo sluníčko, které vydrželo téměř celé odpoledne.

Zbývalo doladit detaily a vyrazit na sraz k máje, kde probíhalo předhodové focení.

Dostavilo se 15 překrásných párů stárků, pan

rychtář, dva strážci pořádku a se svou kárkou, naloženou výtečným bílým vínečkem, dva sklepníci. A samozřejmě zde byl přítomen i náš hudební doprovod pro celý den i večer, dechová kapela Galánka z Klobouk.

Na úvod hodového veselí nám pan farář posvětil hodové víno a poželhal nám. Poté si stárci zpěvem vyzvedli u hasičky své milé a společně předvedli přihlízejícím krásně připravený hodový nástup. Čechyňský rychtář Jiří Kyjovský udělal hlavním stárkům Právo hodové a tímto byly oficiálně Hody 2013 zahájeny.

Průvodem jsme se vydali po vesnici. Na prvním zastavení nám krojované děti velice roztomile zazpívali a předvedli písničku Čížečku, čížečku. V dalším cíli na začátku Čechyně, jsme úpravou písničky Kolíne, Kolíne na Čechyně, Čechyně, potěšili spoustu místních spoluodvůnků. Přesunem k domu hlavní stárky začalo vyzvedávání stárek u domů. Ta si vzala svého milého domů, pohostila ho štamprličkou něčeho dobrého a na vestičku mu připnula voničku.

Další zastavení bylo u křížku pod lípou, kde jsme dvojhlasně zazpívali písničku Mezi horami od kapely Čechomor. Ta byla naší srdeční záležitostí. Poté jsme se přesunuli na náměstíčko ►

Čechyně, ke kovárně. Tam nám za doprovodu houslí předvedly naše šikovné stárky překrásně secvičené tanečky, tzv. Karičky. Následovalo vyzvednutí posledních stárek a přemístění se pod máju. Tu nám, na závěr hodového odpoledne, naše stárky naprosto bezchybně zapletly.

Po osmé hodině se začali na hřišti scházet naše rodiny, přátelé, kamarádi. Snažili jsme se jim příjemnit tento večer dvěma půlnočními překvapeními a bohatou tombolou. Podle slov většiny spolehodovníků se to podařilo. Následovalo nemalé hodové veselí do brzkých ranních hodin.

Hody 2013 v Čechyni byly pro nejednoho zúčastněného i pozorovatele velkým kulturním zážitkem. Tímto bych chtěla za náš třicetiletý tým poděkovat hlavně našim rodinám za pomoc a podporu, bez které by tyto hody nebyly tak

Čechyňské hody

nezapomenutelným zážitkem, jakým se staly. A samozřejmě velké díky patří všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na náročném, leč krásné přípravě tohoto dne.

Těšíme se na HODY 2014!

Lucie Španělová, hlavní stárka

Noc kostelů v Komořanech

Po desetiminutovém vyzvánění zvonů sv. Barbory a sv. Prokopa, které mělo do kostela v Komořanech přilákat co nejvíce lidí, přišlo zahájení a modlitba za obec, ujal se jí otec Michael. Poté si vzal slovo otec Stanislav a pomocí projektoru a připravené prezentace při-

Noc kostelů

tomně provedl historii kostela sv. Barbory. Po skončení prezentace se lidé začali toulat kostelem, ale jelikož je to spíše kostelík, nežli kostel, každý všechno brzy viděl a chtěl se podívat na poslední místo, kde by mohlo být něco zajímavého, a to na věž, která to i přes velký nápor ustála a „stoleté“ schody a podlaží vydržely. Mezitím probíhalo vystoupení dětí z místní mateřské školy, líbilo se snad všem. Pan Petr Chládek pak představil varhany za doprovodu pana Pavla Švejnohy. U nově zhotovené busty sv. Barbory si každý mohl zapálit svíčku a pronést tichou modlitbu k patronce místního kostela. Také se představilo Malé hudební družení pod vedením pana Karla Cyrila Votýpky. Celá akce byla zakončena velkomoravským chorálem Hospodine, pomiluj ny. V průběhu celé noci kostelů lidé mohli navštívit i sousední budovu obecního úřadu, kde pro všechny bylo připraveno malé pohoštění.

Jan Baldík

Akce roku 2014

18. 1. ples KDU	2. 3. masopust (Svornost)	7. 6. autobusová pout (Čihošť a okolí)
1. 2. pěší pouť (Křtiny)	1. 5. pěší pouť (Hamiltony)	14. 6. výročí P. Františka Sušila (210 let od narození)
2. 2. farní dětský karneval (Svornost)	23. 5. Noc kostelů	
15. 2. děkanský ples (Dražovice)	25. 5. sté výročí založení Svornosti	15. 6. farní den
	1. 6. první sv. přijímání	

Školou povinní farníci v Rousínově, Rousínovci, Vážanech, Habrovanech a Velešovicích

Ve školách v Rousínově, Habrovanech a Velešovicích se pravidelně účastní výuky náboženství necelá stovka dětí. Mimo hodiny náboženství mají možnost navštěvovat i různé další aktivity.

Jednou z nich je farní společenství. Probíhá každý pátek od 16.30 hod. v klubovně na Svornosti pro mladší děti a souběžně na faře pro děti starší. Náplní schůzek jsou hry vnitřní i venku, výtvarná činnost, filmy, ale i duchovní slovo, besedy, krátká modlitba a příprava na navazující bohoslužbu zaměřenou na děti a mládež.

Dvakrát do roka se děti na jednu noc a den stěhují na faru při akci Vítejte na faře. Všichni se těší nejen na kamarády, s nimiž se dá leccos zažít, ale i na nové hry, večerní pohádku či výlet do přírody. Ti, kteří si troufnou na delší pobyt

bez máminy pomoci, se mohou vydat na farní tábor. Ten letošní se uskutečnil v Hlubokých Mašůvkách a proběhl ve znamení mimozemšťanů, kteří přiletěli z dalekého vesmíru hledat potomky prvních křesťanů. Následující tábor, který proběhne v Sobotíně ve dnech 30. 6. až 11. 7. 2014, nás zavede do středověku. Před tím nás ještě čeká výlet pro děti z náboženství a táborák na ukončení školního roku.

Akce, které se sice opakují, ale nelze je nazvat tradičními, jsou: účast dětských zástupců farnosti na Horském klubání ve Špindlerově Mlýně a porovnávání znalostí s vrstevníky při soutěži Bible a my. Letos nás na ní reprezentovaly Sofia Příbylová, Eliška Havlíčková, Klárka Šeligová a Katka Bradáčová. Všechna děvčata získala

medailové umístění a v únoru se utkají ve svých kategoriích na celostátním kole v Olomouci.

Děkuji všem rodičům za spolupráci při křesťanské výchově jejich dětí, prarodičům za duchovní podporu vnoučat a modlitby za ně. Se všemi dospělými i dětmi se těším na setkání při dalších farních akcích pro děti.

*Jana Zehnalová,
katechetka*

Děti ve škole

Tříkrálová sbírka 2014

Milí farníci, o letošním svátku Tří králů budete mít možnost setkat se s koledníky, kteří do Vašich domovů přinášejí Boží požehnání a zároveň Vám nabízejí možnost udělat dobrý skutek ve formě finančního daru.

V tříkrálové sbírce 2013 jsme v Rousínově a jeho městských částech vybrali částku **90978 Kč**, v Olšanech pak 8785 Kč. Výtěžek z této sbírky byl dán na pomoc lidem, kteří se ocitli v tíživé životní situaci, na humanitární pomoc do zahraničí a na podporu stávajících charitativních projektů.

Tříkrálová sbírka 2014 proběhne ve dnech **1. až 14. ledna**, podrobnější rozpis bude umístěn na stránkách farnosti www.farnostrousinov.cz. Přispět můžete do zapečetěné pokladničky tříkrálových koledníků nebo dárcovskou SMS ve tvaru DMS KOLEDA na číslo 87777 (více informací na webových stránkách www.trikralovasbirka.cz). Nově bude sbírka probíhat také v Habrovanech.

Děkuji za Vaši štědrost a vřelost ke všem tříkrálovým koledníkům. Zároveň Vám přeji klidné a pokojné prožití vánočních svátků!

František Havíř ml.

Rozhovor s otcem Stanislavem

Jsmo velmi rádi, že v našich farnostech máme dva kněze, otce Michaela a otce Stanislava. Když k nám v roce 2006 přišel otec Michael, udělal jsem s ním krátký rozhovor pro farní zpravodaj (viz www.farnostrousinov.cz/zpravodaj.php). Když jsem při přípravě letošního farního zpravodaje přemýšlel o jeho obsahové náplni, napadlo mě požádat o rozhovor také otce Stanislava. Zde Vám ho předkládám.

• Otče Stanislave, velmi by mě zajímalo, jak se to tak stane, že jsou v jedné rodině tři kněží? Do jaké míry se na Vašem rozhodování ke kněžství projevil vliv Vaší rodiny, resp. příklad staršího bratra?

Jak se to tak stane, to bych také sám rád věděl. Nemohu hovořit za své bratry, jak to prožívali oni, budu mluvit pouze za sebe.

Doma nás bylo celkem pět dětí, čtyři bratři a sestra. Z nás kněží jsem věkem prostřední. Můj bratr Jan, který je vojenským kaplanem, je nejstarší. Bratr Pavel, který nyní působí v Mikulově s Vám známým Oldřichem Chocholáčem, je mladší než já. Jestli na mě měl nějaký vliv starší bratr, to nevím, možná podvědomě ano. Určitě to však nebylo tak, že když se on chtěl stát knězem, byl to pro mě ten hlavní důvod, abych se jím také stal. Když jsem se později ohlížel dozadu, cítil jsem, že se již od dětství mé povolání postupně formovalo. Rád jsem chodil do kostela ministrovat, cítil jsem se tam dobře a Boha jsem ve svém životě vnímal. O tom, že budu knězem, jsem nejprve neuvažoval. Chtěl jsem studovat vysokou školu a mít vlastní rodinu. Když jsem však začal studovat na vysoké škole (VUT v Brně), najednou jsem zjistil, že mě to nenaplní tak, jak jsem očekával. Proto jsem se na začátku druhého ročníku rozhodl studium ukončit a jít do semináře. V tomto smyslu mohu říci, že to bylo moje vlastní rozhodnutí.

Na druhou stranu je třeba zdůraznit, že rodina na moje rozhodnutí vliv určitě měla. Prožívání víry mých rodičů bylo důležité pro mé pozdější rozhodnutí stát se knězem.

• Jak Vás Vaší rodiče k víře vedli? Bylo to spíše osobním příkladem, nebo jiným způsobem? Chodil jste do kostela rád již jako dítě?

Již od dětství a později i na střední škole jsem chodil ministrovat pravidelně každý den, takže být u oltáře blízko kněze pro mě bylo samozřejmou věcí. Dalším momentem bylo to, že jsme s mými vrstevníky měli dobré společenství, což mně také hodně dávalo a mělo to pozitivní vliv na můj další život, tedy i na mé rozhodnutí být knězem.

Pod vlivem svých rodičů, kteří svou víru skutečně žili, jsem víru považoval za samozřejmou součást svého života. Můj tatínek byl velmi vzdělaný, znal několik jazyků, studoval filosofii, historii a později i matematiku a hledal odpovědi i na mnohé otázky víry. Jinými slovy o víře velmi přemýšlel. Když kritizoval marxismus-leninismus, jeho odpovědi nebyly laciné. Aby mohl dobře argumentovat, přečetl si vše, co Marx, Engels a Lenin napsali. Když se tedy ve svém životě rozhodl jít cestou víry, byl přesvědčený, že právě tato cesta je opravdu tou nejlepší. Mnohokrát jsme spolu diskutovali o těchto věcech a pravděpodobně i to působilo na mé rozhodnutí stát se knězem. Rovněž moje maminka se v mládí rozhodovala pro řeholní život, takže svou víru prožívala intenzivně.

• Již jsme zde několikrát hovořili o vlivu rodinného prostředí, ve kterém jste vyrůstal. Bylo soužití Vašich rodičů harmonické? Jak jste to vnímal Vy?

Pro mě vždycky byla moje rodina místem bezpečí a útočištěm. I když si asi také moji rodiče mnohdy nerozuměli, nepamatuji si, že by se někdy před námi hádali či na sebe nějak křičeli. I přesto, že byli od komunistického režimu šikanováni, nikdy víru nezapřeli. Jejich víra byla hluboká a upřímná.

• Abychom mohli lépe porozumět první otázce, jak se to tak stane, že v jedné rodině jsou tři kněží, asi bych musel tuto otázku položit i Vaším dvěma bratřím.

Je pravda, že například svého mladšího bratra Pavla jsem se nikdy neptal, proč se rozhodl pro kněžství, a starší bratr Jan měl problém se na studium bohosloví vůbec dostat. Komunistický režim mu v tom bránil, proto šel nejprve na vojnu a potom nějaký čas pracoval, než mu bylo nakonec studium umožněno. Později ze studia odešel, znovu se však vrátil. I když jsem tedy nastoupil do semináře později, jáhenské svěcení a primici jsme nakonec slavili oba společně. Nejsme však až zas tak výjimeční. Známe ještě jednu rodinu (Brožovi z Červeného Kostelce), kde bylo sedm

nebo osm sourozenců a čtyři z nich jsou kněží. Jeden z nich je v současné době děkanem teologické fakulty UK v Praze.

Jak jste prožíval svou víru v období dospívání, prožil jste nějakou krizi víry?

Měl jsem velmi dobré společenství věřících kamarádů, v kostele jsem zpíval ve schole, víru jsme prožívali společně, takže jsem vůbec neměl potřebu žít tím, čím žili moji spolužáci, kteří chodili na zábavy, do hospody a podobně. Se svými přáteli jsme měli modlitební společenství, jezdil jsem na tajné salesiánské tábory. Takže v tomto smyslu pro mě víra byla živoucí, nebyla jen pouhým chozením do kostela. I když jsem to vše považoval za normální a přirozené, určitě to na mě mělo velký vliv při mém pozdějším rozhodování se pro kněžství. Tím, že jsem v období dospívání prožíval takto aktivně víru v okruhu stejně smýšlejících kamarádů, ani jsem neprožil nějakou

krizi víry. Spíše bych řekl, že se naopak má víra v tomto období ještě více upevnila.

• Dá se tedy říct z toho, co jste mně zatím řekl, že jste měl ideální podmínky k tomu, stát se knězem: zájem rodiny, která víru skutečně žila, společenství stejně věřících kamarádů, se kterými jste víru aktivně prožíval.

Ano, ale víte, co je zajímavé? Z nově nastupujících bohoslovců, kteří vstupují do semináře, veliké procento (možná více jak 50 %) pochází z neúplných rodin. K povolání být knězem volá Bůh a on sám ví, proč a koho zve na tuto cestu.

• Pán Bůh určitě také ví, co dělá, když nám do Rousínova poslal jako kněze Vás a otce Michaela.

Otče Stanislave, děkuji Vám za rozhovor a již se těším na pokračování, např. na téma: Co Vás vedlo k tomu, že jste začal vyučovat na teologické fakultě?

Rozhovor připravil Václav Slovák

Komorní pěvecký sbor Danielis

Komorní pěvecký sbor Danielis i v letošním roce nabídl svým posluchačům a příznivcům bohatý program. V lednu uspořádal ještě poslední koncert v rámci tradičního „vánočního turné“ v kostele sv. Mikuláše ve Tvarožné a pak se už soustředil na velikonoční koncerty. Ty se uskutečnily v dubnu a květnu v kostelích sv. Maří Magdalény v Rousínově, sv. Jana Křtitele ve Slavkově a sv. Barnabáše v Těšanech. Tentokrát sbor přizval ke spolupráci Smyčcový soubor při ZUŠ Františka Sušila s uměleckým vedoucím Michalem Terebieniecem, sopranistku Markétu Böhmovou a klavíristku Ditu Kyselákovou-Čermínovou. Společně s nimi nastudoval sbor Danielis zajímavá duchovní díla z hudební literatury 17.–20. století (skladby A. Stradelly, G. F. Händela, W. A. Mozarta, G. Bizeta, A. Ramireze a mnoha dalších) a připravil tak posluchačům nevšední zážitek. Vážně nevážný repertoár si sbor přichystal na koncert v rámci Noci kostelů v kostele sv. Vavřínce v Kloboukách u Brna. Zazněly na něm písně J. Pavlici, spirituály i židovská hudba. Velké pocty se souboru dostalo v podobě účinkování na festivalu Střelické strunobraní,

na který byl pozván v polovině června. Samostatným koncertem duchovní hudby potěšil všechny návštěvníky. S podobným repertoárem vystoupil sbor Danielis také v kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Vyškově a v kostele Narození sv. Jana Křtitele v Dražovicích na podzim tohoto roku.

Milí farníci, děkujeme za Vaši přízeň a přeje-me Vám krásné prožití adventního i vánočního času a těšíme se na viděnou a na slyšenou v roce 2014!

Členové Komorního pěveckého sboru Danielis

Komorní pěvecký sbor Danielis

Pořad bohoslužeb – Vánoce 2013

Út 24/12 – „půlnoční“

15.30 Rousínov – sv. Máří Magdaléna *pro rodiče s dětmi*
 20.30 Kr. Vážany
 20.30 Komořany
 22.00 Rousínov – sv. Máří Magdaléna
 23.30 Velešovice

St 25/12 – *Narození Páně*

7.30 Rousínov – sv. Máří Magdaléna
 7.45 Podbřežice
 9.00 Rousínovec – sv. Václav
 9.00 Komořany
 10.30 Kr. Vážany
 10.45 Velešovice
 18.00 *živý betlém v Rousínově u kostela sv. Máří Magdalény*

Čt 26/12 – *Svatého Štěpána*

9.00 Rousínovec – sv. Václav
 9.00 Komořany
 10.30 Habrovany
 10.45 Velešovice
 16.00 *vánoční koncert SPS Sušil a dětí u sv. Máří Magdalény*

Pá 27/12 – *Svatého Jana Evangelisty*

9.00 *vánoční turnaj ve stolním tenise ve Svornosti*
 18.00 Rousínovec – sv. Václav

So 28/12

18.00 Podbřežice
 19.00 Habrovany

Ne 29/12 – *Svaté rodiny*

bohoslužba s obnovou manželských slibů
 7.30 Rousínov – sv. Máří Magdaléna

9.00 Rousínovec – sv. Václav
 9.00 Komořany
 10.30 Kr. Vážany
 10.45 Velešovice

Út 31/12 – *Sv. Silvestra I. – konec kalendářního roku*

16.00 Rousínov – sv. Máří Magdaléna
 16.00 Velešovice
 23.00 *Rousínovec – sv. Václav, novoroční modlitba*

St 1/1 – *Matky Boží, Panny Marie – Nový rok*

7.30 Rousínov – sv. Máří Magdaléna
 7.45 Podbřežice
 9.00 Rousínovec – sv. Václav
 9.00 Komořany
 10.30 Kr. Vážany
 10.45 Velešovice

So 4/1

18.00 Podbřežice
 19.00 Habrovany

Ne 5/1 – 2. neděle po *Narození Páně*

7.30 Rousínov – sv. Máří Magdaléna
 9.00 Rousínovec – sv. Václav
 9.00 Komořany
 10.30 Kr. Vážany
 10.45 Velešovice
 18.00 *vánoční koncert Kalečnicků u sv. Václava*

Po 6/1 – „*Tři králů*“

bohoslužba s žehnáním vody, křídly a kadidla
 18.00 Rousínov – sv. Máří Magdaléna
 18.00 Komořany

Příležitost ke svátosti smíření: Advent 2013

Pondělí 16. 12. HABROVANY – ZÁMEK

15.00–15.30 (P. Stanislav)
 KOMOŘANY
 17.15–18.00 (P. Stanislav)

Středa 18. 12. KR. VÁŽANY

16.30–17.00 (P. Michael)
 17.30–18.00 (P. Michael)

Čtvrtek 19. 12. SV. MÁŘÍ MAGDALÉNA

17.00–18.00 (P. Michael, P. Stanislav,
P. Milan Vavro)
 18.30–19.30 (P. Michael, P. Stanislav,
P. Milan Vavro)

FARA (ROUSÍNOVEC)

20.30–22.00 (P. Stanislav)

Pátek 20. 12. SV. VÁCLAV

16.30–18.00 (P. Michael)

VELEŠOVICE

16.30–18.00 (P. Stanislav)

Sobota 21. 12. SV. MÁŘÍ MAGDALÉNA

7.15–8.00 (P. Stanislav)
 PODBŘEŽICE
 17.15–18.00 (P. Michael)

HABROVANY

18.15–19.00 (P. Stanislav)

Pondělí 23. 12. SV. MÁŘÍ MAGDALÉNA

17.00–18.00 (P. Stanislav)
 18.30–19.30 (P. Stanislav, P. Michael
 [od 18.45])

KOMOŘANY

17.15–18.00 (P. Michael)

FARA (ROUSÍNOVEC)

20.30–22.00 (P. Stanislav)

Slavkov u Brna

Po 16. 12. 17.00–19.00 (5 kněží)
 Út 17. 12. 17.00–19.00 (5 kněží)

Během svátků 24.–26. 12. se už nezpovídá.

